

Man må vel sove længe, når man er gammel

Familien var bekymret, da Ida Erbsstein skulle flytte på plejehjem efter at have boet i 56 år på den samme adresse. Men bekymringen blev gjort til skamme.

Af Anne Ringgaard

Foto: Patrick Holbek

ÆLDREPLEJE Man skulle ikke tro, at det var nemt. At omstille sig til en ny by, et nyt hjem, nye venner og et nyt liv, når man er 88 år og har alzheimer.

Men for Ida Erbsstein var det ikke svært.

»Jeg synes, at her er så dejligt, og jeg har ikke været ked af det en eneste dag, siden jeg flyttede. Jeg hører al-

drig nogen klage her. Det eneste er, at vi bliver tykke alle sammen, fordi maden er så god,« siger Ida Erbsstein, der i fire måneder har boet på Magrethehjemmet i Roskilde

I 56 år levede hun ellers lykkeligt i en lejlighed i Brønshøj. Så fik hun en blodprop i hjernen, og selv om det gode humør ikke knækkede, er der ingen tvivl om, at det siden er gået ned ad bakken med evnerne og hukommelsen.

Ida Erbsstein har fået brug for mere hjælp.

»Da jeg boede i Brønshøj kom de ansatte i forretningerne nogle gange hjem til mig med varerne. Jeg kendte jo dem alle sammen,« husker hun.

Lægen sagde til familien, at det ville blive svært for Ida Erbsstein at omstille sig til et nyt hjem, fordi hun har alzheimer. Men Ida Erbsstein trodsede oddsene: Fra dag ét har hun nydt sin adresse i Roskilde.

Man må sove længe

»Jeg trykker bare på en knap, så kommer de. Personalet laver aldrig vrøvl, selv om jeg kan finde på at ringe efter dem bare for at få rettet min halskæde. De har altid tid til at sludre, og de sørger for, at jeg ser ordentlig ud. Men jeg har nu også altid været tilfreds - hvad brokker jeg mig egentlig over? Det kan jeg

ikke huske« siger Ida Erbsstein, der er klar over, at beboere og pårørende andre steder klager over den pleje, de får. Derfor har hun et budskab:

»Alle plejehjem skal ikke reds over en kam.«

Også datteren Bente er glad for moderens nye hjem.

»Jeg ved med 100 procent sikkerhed, at personalet ringer, hvis der sker noget med mor. Det giver tryghed,« siger hun.

Da Ida Erbsstein boede i Brønshøj, fik hun hjemmehjælp fire gange om dagen og tilbud om at komme i et kommunalt dagcenter. Men hun gad ikke stå op, når bussen kom og hentede hende klokken halv ni.

»De fik mig ikke ud af sengen! Man har vel ret til at sove, når man er blevet gam-

mel. Så jeg kom sjældent derned. Her ved de godt, at jeg kan lide at sove, så jeg får lov til at blive i sengen, lige så lang tid jeg vil,« siger hun.

Hun får også lov til at gå ud at shoppe i Roskilde sammen med sin nye slyngveninde, der er 99.

»Sidste gang glemte hun at tage strømper på. Det var koldt, men hun gik ud i bare tæer. Så foreslog jeg, at vi kunne gå ned i Strandberg og købe nye sokker,« husker Ida Erbsstein.

Undgik kaos

Hun har altid set positivt på tilværelsen, men det er ikke den eneste grund til, at det har været nemt for Ida Erbsstein at flytte på plejehjem. Hun glædede sig på forhånd til at komme tættere på sin

datter, som bor i Roskilde, og så gjorde personalet på Magrethehjemmet sit til, at Ida Erbssteins indflytning blev sorgfri.

»Personalet var omkring hende hele tiden i de første dage. Vi fornemmede, at de havde overskud,« husker datteren Bente.

Hun havde talt med sin mor om flytningen, men på dagen sørgede hun for, at Ida Erbsstein var væk, når tingene blev flyttet ud. Det var vigtigt, at hun ikke oplevede flyttekaoset.

Ida Erbsstein selv kan ikke lige huske, om hun var ude at besøge Magrethehjemmet, før hun flyttede ind, men hun kan huske, at solen skinnede den første dag.

»Gud, hvor er jeg glad for at være her!, sagde jeg allerede dagen efter.«